

20 juni 2021, twaalfde zondag door het jaar B

Eerste lezing: Job 38,1.8-11

Evangelielezing: Marcus 4,35-41

Homilie

“Wie is Hij toch, dat zelfs wind en water Hem gehoorzamen?” Het is een uitspraak die mij al fascineert sinds de eerste keer dat ik, heel jong nog, die zin hoorde. En dat om meerdere redenen.

Om te beginnen geeft die uitspraak intens de vertwijfeling weer die de confrontatie met Jezus deze mannen uit Galilea bezorgde. Niet voor niets zegt de tekst dat ze *“door grote vrees bevangen werden”*. Die authentieke emotie is typisch voor het Marcusevangelie. Het is het oudste evangelie, geschreven nauwelijks enkele decennia na het leven van Jezus. Velen die Jezus' optreden meegemaakt hebben leven dan nog. Wat de boventoon voert is hun verhalen is hun concrete ervaring, die ze zich maar al te goed herinneren.

We kennen nog een andere evangelietekst waarin Jezus een storm bedwingt. Die vinden we in Matteus 14, waar Jezus de leerlingen vooruitstuurt en midden de storm over het water naar hen toekomt. Daar is de uitroep van de leerlingen heel anders. Ze werpen zich voor Hem neer en zeggen: *“Waarlijk, Gij zijt de Zoon Van God”*. Het Matteusevangelie is later geschreven, wellicht na de val van Jeruzalem en de verwoesting van de tempel in 70 na Christus. Wat hier de bovenhand kreeg in het verhaal, is de reflectie over de betekenis van Jezus, het besef dat hij de Christus is, de gezalfde van God. Evangelies zijn geen historische reportages, het zijn getuigenissen. Ze verschillen en vullen elkaar aan, zoals dat bij getuigenissen altijd is. Gelukkig verschillen ze, daarin ligt hun authentieke menselijkheid. En gelukkig vullen ze elkaar aan, want wie Jezus is, is nooit in één benadering te vatten. Daarin ligt zijn goddelijkheid. God is gelukkig altijd groter dan onze woorden over Hem.

Maar misschien is voor ons, zoekende en aarzelende mensen uit de 21^{ste} eeuw, vooral het vroege getuigenis van het Marcusevangelie herkenbaar. Ook wij weten het niet altijd zo zeker meer. *“Wie is Hij toch?”*, het is een vraag die velen van ons zich vandaag stellen. *“Zalig zij die het niet (zeker) weten”*, zei de jonge jezuïet Jos Moons enkele maanden geleden in de lezingencyclus van onze Pastorale Eenheid. Wie het zeker weet, moet niet meer geloven en kan van God niets meer ontvangen. Voor zo iemand zijn geloof en verkondiging overbodig.

Een tweede en nog belangrijkere reden waarom de uitspraak in het Marcusevangelie mij fascineert, is de subtiële wijze waarop ze God ter sprake brengt. Want met die uitdrukking wordt de Levende zelf opgeroepen. Alleen aan Hem gehoorzamen wind en water, dat staat in de joodse geloofstraditie letterlijk *‘als een paal boven water’*. *“Machtiger dan de stem van het water, machtiger dan de branding van de zee, zijt Gij, de God van de hemel”*, zegt het graduale naar psalm 93. In de stamelende zin die deze eenvoudige mensen uitspreken, komt een onvoorstelbaar besef naar voor: in deze mens zien we God aan het werk. In deze levende mens, een man uit Galilea zoals wij, die we kennen als een vriend, die we van zo nabij meemaken, in deze mens licht de Levende zelf op. Het was voor hen letterlijk onvoorstelbaar. Het boek Job zei het zo duidelijk, niet toevallig is het deze zondag de eerste lezing: *“Waar was je toen de zee haar poorten beukte, onstuimig los wilde breken uit de moederschoot ... toen ik haar paal en perk stelde ... en zei: tot hier en niet verder, hier breken uw trotse golven?”* Voor de gelovige joodse mens van die dagen beheerst enkel God de trotse golven, ons mensen gaat zoiets eindeloos te boven.

Ik denk nu spontaan terug aan de woorden van dokter Patrick Pauwels, de nieuwe gebedsvorganger in onze PE, in mijn interview met hem: *“Het credo van het ‘ik ben de maat van alles’ heeft rampzalige gevolgen gehad tijdens de corona-epidemie.”* Misschien is dat

wel het grootste verschil tussen onze tijd en de mensen die in Galilea met Jezus rondtrokken. Voor hen was het evident dat er iemand was die hen eindeloos te boven ging. Ze bedekten spontaan hun gelaat als ze dachten iets van Hem te zullen zien. Vandaag hoeven de meeste mensen hun gelaat niet meer te bedekken. Je kunt geen God zien die je a priori uitgesloten hebt uit je gedachten en je belevingswereld. Je hoeft ook niet dankbaar te zijn als je ervan overtuigd bent dat alles in je leven je eigen verdienste en realisatie is. Alleen is het leven dan wel zeer vlak geworden, want alleen dankbaarheid geeft diepte aan ons bestaan. En misschien kan alleen het besef dat iemand ons eindeloos overstijgt mensen echte geborgenheid en vertrouwen geven. Laat dit nu net de ware kenteringen zijn van de mens die leeft in het besef van Gods nabijheid: warme geborgenheid en diep vertrouwen. Het is goed voor een mens om te geloven, ook vandaag. Amen.

Dirk Godecharle